

တ က ဆို လ် ၈ န် ၇ အ ထိ ၆ ခ အ ၄ ဝ်

အထူးထုတ်

ပိုလာလျန်းစေ

ခွန်းသင့်တို့မေ့တကား
သူကြားသိစေသား

ခွန်းဆင့်တဲ့ မေ့စကား သူကြားသိစေသား

တက္ကသိုလ် စိန်ရတု နှစ်ပတ်လည်ပွဲကြီး ကျင်းပတော့မယ်တဲ့ ပိုင်။

တက္ကသိုလ် အနုပညာအသင်းက ကျောင်းသူ၊

ကျောင်းသားဟောင်းတွေကို ဖိတ်ခေါ်တယ်။ ပါဝင်ဆင်နွှဲစေတယ်ပိုင်။ အဲဒီ အထဲမှာ
မြသွေးကိုလဲ ပါဝင်ဆင်နွှဲစေတယ်လေ။

ပိုင်ကိုလဲ ပါဝင်စေခိုင်းမှာပါ။ ပိုင်သာ ဒီအမိမြန်မာနိုင်ငံကြီးမှာ
ရှိနေရင်ပေါ့လေ။

ပိုင်ရယ်...အရမ်းလွမ်းတယ်၊ အရမ်းတသိရတယ်။ မြသွေးလေး
မွတ်သိပ်စွာ တမ်းတခြင်းနဲ့အတူ ကြေကွဲလွမ်းမောနေရပါတယ်။
အချိန်နာရီမလပ်ဆိုတာ သိနိုင်မှာ မဟုတ်သလို ယုံလဲယုံကြည်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ဒါပေမယ့်လဲ ပိုင်ရယ်၊ မြသွေးရဲ့ခံစားချက်ကို ၊ မြသွေးကလွဲပြီး
ဘယ်သူမှ သိနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုင်က မြသွေးကို သတိမရဘူး၊ မလွမ်းဘူး၊
မတမ်းတဘူးဆိုရင်လဲ၊ မြသွေးက ခွင့်လွှတ်နားလည်ထားပါတယ်။

ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မပိုင်တဲ့မြသွေး၊ သူများကြိုးဆွဲရာကို ကနေရတဲ့
ကကြိုးတွေ ဆင်ထားခံရတဲ့ ရုပ်သေးလေး မြသွေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ
ဘယ်လိုခံစားချက်တွေက ပြင်းထန်ပူလောင်နေတယ်ဆိုတာ ရင်ခွဲပြီး
ပိုင်ကိုပြလိုက်ချင်ပါရဲ့။

မြသွေးရဲ့ ဘဝ၊ မြသွေးရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ကမ္မည်းအက္ခရာတင်နေတဲ့
စာလုံးလေး တစ်လုံးပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ...

“ပိုင်”

ဒါကို အကြွင်းမဲ့ သံသယကင်းကင်းနဲ့ ပိုင်ယုံလိုက်စမ်းပါနော်။ မြသွေးကို
သတ္တိနည်းတဲ့သူ၊ အချစ်အတွက် မစွန့်စားဝံ့တဲ့သူ၊ ပိုင်ကို မချစ်လို့၊ မစွန့်စားရတာလို့၊

စွပ်စွဲခဲ့တာတွေကိုလေ၊ မြသွေး ရှင်းပြခွင့်ရရင် ရှင်းပြချင်လိုက်တာ။ ပိုင်ရဲ့ အချစ်တွေကို ပြန်လည်ခံစားခွင့်မရှိခဲ့ရင်တောင်မှ ပိုင်ဆီက နားလည်ခွင့်လွှတ်မှုလေးကိုတော့ မြသွေး ရရှိခံစားချင်ပါတယ်ပိုင်ရယ်။

ဒီစိန်ရတုပွဲကြီးမှာ ပိုင်နဲ့ မြသွေး ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်လေး ရချင်လိုက်တာ၊ ပိုင်ရဲ့ စာနာနားလည် ခွင့်လွှတ်ခြင်း ဆိုတာကိုလည်း ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်လိုက်တာ။

ပြီးတော့ မြသွေး ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ပိုင် အပေါ်မှာ စွဲမက်ခိုင်းမြဲ နက်ရှိုင်းတဲ့ အချစ်တွေနဲ့ ဟောဒီမြသွေးက အသက်နဲ့ ခန္ဓာမြနေသရွေ့ ချစ်နေမယ်ဆိုတာ ရဲရဲသာ ယုံလိုက်ပါတော့လို့။

ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ မြသွေးအတွက် အချစ်ရဆုံး တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်က...

“ပိုင်”

အချစ်ဟာ ပိုင်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလို့ မဟုတ်ပေမယ့်၊ အချစ်ကို ကိုးကွယ်တတ်တဲ့ လူသားတစ်ယောက်ဟာ ပိုင်ဆိုတာ မြသွေးတစ်သက်စာသိထား လိုက်ပါဆိုတဲ့ စကားတွေကို မြသွေးအမြဲ အမှတ်ရနေပါတယ်။

မြသွေးလဲ အချစ်ကို ကိုးကွယ်တတ်သူတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီ ကိုးကွယ်တဲ့ အချစ်တွေအားလုံးကို အပိုင်စားရပြီး စိုးစံနေသူက ...

“ပိုင်”

(၁)

မြကျွန်းသာရဲ့ အဆက်အနွယ်ဖြစ်တဲ့ ကန်ရေပြင် စိမ်းစိမ်းနှင့်
တစ်သားတည်း ရှိနေသော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်လှိုင်နယ်မြေရဲ့ အိပ်ရာထစ နံနက်ခင်း
တစ်ခုမှာပေါ့။

ကျောင်းကြီးတွေ ပိတ်၍ မှေးစက်အိပ်ပျော်ခဲ့သော တက္ကသိုလ်ကြီး၊
သည်နေ့ အိပ်ရာကနိုးပြီး။ ကျောင်းထဲသို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ ကြွက်စီကြွက်စီနှင့်
တိုးဝင်လာနေကြတဲ့ ပညာနို့သောက်ဖို့ ရောက်လာသူလေးတွေကို အပြုံးနှင့်
ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုနေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခဲ့သော တက္ကသိုလ်ကြီးထဲမှာ သည်နေ့ကစပြီး
လှုပ်ရှားသွားလာနေသူတွေနှင့်ရော အသံတွေနှင့်ပါ ညံစီပြီး
စည်စည်ကားကားကြီးရှိနေသည်။

သူတို့လေးတွေ ပျော်ရွှင်နေသလို တက္ကသိုလ်ကြီးကလည်း သူတို့ကို
ဝမ်းသာကြည်နူးစွာနှင့်နွေးထွေးသော ရင်ခွင်ကို ဖွင့်ဟပြီး ကြိုဆိုနေသည်။

(၂)

သစ်လွင်မယ်လေး စိမ်းမြသွေးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေမဝံ့မရဲခနော်ခနဲ့
ဖြစ်နေသလို စိမ်းမြသွေးရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း ထူးခြားသော ရင်ခုန်သံတွေ
ဆူညံနေသည်။

ပထမဦးဆုံး ခြေလှမ်းကို တက္ကသီလာ မြကျွန်းသာမှာ ခြေချမိပါပြီ။

အပျံတတ်ခါစ ငှက်ကလေး ပထမ ဝေဟင်ကြီးထဲသို့ အတောင်ဆန့်ပြီး ပျံသန်းဖို့
မာန်တွေဝင်ပြီး ဟန်ချီလိုက်ပါပြီ။

ပထမဦးဆုံးနေ့ ကျောင်းတက်ရက်မို့ ဖခင်ကြီးကလိုက်ပို့သည်။
ထို့ကြောင့် စိမ်းမြသွေးမှာ ကြောက်စိတ်တွေ အားငယ်စိတ်တွေ လျော့ပါးနေသည်။
ဖခင်ကြီးရဲ့လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ခိုင်မာသော
ဟန်ချက်နှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လှမ်းပြီး ဝင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ရဲ့ဝန်းထဲမှာ စိမ်းမြသွေးက
ထူးထူးခြားခြားရှိနေသည်။

ဖခင် ကျောင်းလိုက်ပို့သော
ကျောင်းသူတစ်ယောက်အနေနှင့်ထူးခြားနေသည်။ ရှားရှားပါးပါး
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်သာ။

ကိုယ်လုံး သွယ်လျလျ ဖြူနုသော အသားအရေနှင့် ဝင်းစက်အောင်
ချောမွေ့နေသော စိမ်းမြသွေးရဲ့အလှဟာ မြင်သူတိုင်းကို
ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိနေသည်။ မြင်ရသူတွေရဲ့ နှလုံးကို ကြည်မွေ့စေသည်။

ဖရက်ရှာခေါ် သစ်လွင်ယောက်ျားလေးတွေရော၊ ကျောင်းတော်သား
ဝါရင့်သမားတွေရော သူမရဲ့အလှကို စိတ်ဝင်စားမိကြသည်။ အဖေ လိုက်ပို့သော
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူအဖြစ်လည်း သူမကို သတိထားမိကြသည်။

လူကြီးတွေရှေ့မို့ ပြုံးလဲလဲ အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ရုံသာ ကြည့်ပြီး
ဝေဖန်ရေးနှင့် လေကန်ရေး အလုပ်အဖြစ် စိမ်းမြသွေးကို
နောက်ချင်ပြောင်ချင်သူတွေကရှိနေသည်။

ခိုင်ဦး၊ တင်ထွန်း၊မြင့်ဆွေ၊ မိုးသက်နှင့် ဆက်ပိုင်ဆိုတဲ့ သိပ်ပျော်တတ်...
ရွတ်တတ်...နောက်တတ်တဲ့ ဒုတိယနှစ်ရူပဗေဒကျောင်းသားအုပ်စုရှေ့သို့
အဝါရောင်ငှက်ပွင့်လေးတစ်ပွင့် ကြွေကျလာသည်။

“ဟာ”

သူတို့အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ထိုင်ဝါပွင့်လေးကို မှင်တက်မိစွာ ကြည့်နေမိသည်။ အဝါရောင်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဖြူနုချောမွေ့နေသည့် မိန်းကလေး။ ပြီးတော့...သူ့ဘေးက ရပ်ရည်သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် တည်ကြည်သော ယောက်ျားကြီးရဲ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားသော မိန်းကလေးရဲ့ဟန်။

သိပ်ကို ထူးခြားနေသည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ရဲ့ မူကြိုကလေးတစ်ယောက်လို ဟန်တွေကို တွေ့နေရသည်။

“ဟိတ်...ဟိုမှာကြည့်စမ်း...မူကြိုကျောင်းသူလေး သိပ်မိုက်တယ်”

ခိုင်ဦး...ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားက အနားက သူငယ်ချင်းတွေကို လက်တို့ပြီး ပြောသည်။ သူတို့မပြခင်ကတည်းက ဆက်ပိုင်ကမြင်ပြီးသားပါ။ တွေ့မြင်လိုက်သည့်အချိန်ကစပြီး ထိုမိန်းကလေးက ဆက်ပိုင်ရဲ့အကြည့်တွေကို ခွာမရအောင် ဖမ်းစားလိုက်ပြီလေ။

အသက်ရှူရပ်မတတ် သူလေးရဲ့အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့အလှထဲမှာ စီးဝင်သွားသည်။ မှင်တက်မိစွာ ငေးမောသွားရသော ဆက်ပိုင်ရဲ့အဖြစ်ကို သူငယ်ချင်း တစ်တိုက်သတိထားမိသည်။

“ဟေ့ကောင်...အရှင်လတ်လတ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ငြိသွားပြီ၊ နှုတ်မရအောင်ငြိသွားပြီ”

“ဘာ...”

သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ရဲ့ တအံ့တဩ ပြောလိုက်သံက ပြိုင်တူထွက်လာသည်။ ဆက်ပိုင်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေ ရွန်းလက်စိုဖြာစွာ ငှပွင့်ဝါလေးအပေါ်မှာ တစ်စိုက်မတ်မတ် ကျရောက်နေပါလား။

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ...၊ သိပ်ကို ရှားပါးတဲ့ မြင်ကွင်းလေး”

“အေး...ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ မျက်စိထဲမှာအေးပြီး ရှင်းနေတာပဲ၊ မျက်နှာလေးကလဲ ချောလိုက်တာ မှန်လို့”

ပြောလိုက်တဲ့မိုးသက်ထံသို့၊ ဆက်နိုင်ရဲ့ ရှုတည်တည် အကြည့်တွေက ရောက်သွားသည်။

“ဘာလဲကွ၊ မင်းကြည့်ပုံက”

“အဲဒါ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ အဲဒီ ငှက်ပွင့်လေးက ငါနဲ့ပဲဆိုင်တယ်လို့ မင်းတို့အားလုံး မှတ်ထားလိုက်ကြ”

“ဟာ...တစ်မျိုးကြီး ပါလားကွ၊ တွေ့တာချင်းကခုမှ တူတူတွေ့ကြတာ”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာငြိသွားပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ငါနဲ့ပဲဆိုင်တယ်”

“တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ နေရင်းထိုင်ရင်းဥစ္စာခြောက်နေပြန်ပြီ”

“ဟေ့ကောင်တွေ လျှာမရှည်နဲ့၊ သူငယ်ချင်းအဖြစ်က မစွန့်ခွာချင်ရင် ငါပြောသလိုနေ...ဒါပဲ”

“ရူးပဲ့၊ ဆက်ပိုင်ရာ”

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဟားသည်ကို မရယ်နိုင်အောင် ဆက်ပိုင်ရင်မှာ ခံစားနေသည်။ ဖြတ်ကျော်ကျော်ခိုင်းသွားသောမိန်းကလေးနောက်ဆီသို့ ဆက်ပိုင်ရဲ့ အကြည့်များတွယ်ငြိပြီး ပါသွားသည်။ တင်ပါးအထိ ရှည်လျားတုတ်ခိုင်သောကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်ကလှုပ်ယမ်းနေသလို သက်ပိုင်ရဲ့နှလုံးသားလေးလည်း လှုပ်ခါနေပါပြီ။

“ဟေ့ကောင် ဆက်ပိုင်လိုက်ကောက်လိုက်ကောက်”

မိုးသက်က အလန့်တကြားနှင့် ဆက်ပိုင်ရဲ့ လက်မောင်းကိုပုတီးပြီး ပြောသည်။ မကြည်လင်သော အကြည့်နှင့် မိုးသက်ကိုကြည့်သည်။

“ဘာ...ကြောင်နေတာလဲ”

“မင်းမျက်လုံးတွေကျွတ်ပြီး အဲဒီ နောက် ပါသွားလို့ကွ”

“ဖီး(လ်) အောက်လိုက်တာ၊ အဲဒီ မှာ ခံစားမှုတွေနဲ့ ရင်မှာ ငြိမ့်နေတာ၊
ပျက်သွားပြီး”

“ဒါလောက်တောင်ပဲလားကွာ”

“ဒီထက် ပိုတယ်”

ချောမွေ့တဲ့ ဆက်ပိုင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်မှုတွေ သက်ရောက်နေတာ
သူငယ်ချင်းတစ်အုပ် သတိထားမိသည်။ ပျော်ရွှင်တတ်သော ရွတ်နောက်နောက်
မျက်နှာမှာ သည်တစ်ကြိမ်သာ သည်လိုလေးနက်မှုကို တွေ့ရှိရပြီး
ဆက်ပိုင်ရဲ့ခံစားမှုကို သဘောပေါက်သလိုရှိလာကြသည်။

“ဝတ်စား ပြင်ဆင်မှုလဲ ရှားတယ်၊ ခုလို အဖေကို ကျောင်းလိုက်ပို့
ခိုင်းတာလဲ ရှားတယ်”

“ဒါနဲ့ပဲ ငြိသွားရောလား”

“ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ ငြိသွားတာအမှန်ပဲ”

“ကဲ...မင်းငြိတာအသာထား၊

ကျောင်းဝန်းထဲမှာလေ့လာရေးကွင်းဆင်းမယ်”

“မင်းတို့ သွားချင်သွားလေ၊ ငါတော့ သူ့နောက်လိုက်သွားဦးမယ်”

“ဟေ...တခြား အနုအရွယ် အလှအပ လေးတွေကို
မလေ့လာတော့ဘူးလား”

“ငဲ့အတွက် မလိုတော့ဘူး၊ သူ...ရှိနေပြီပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ တအံ့တဩ မယုံကြည်လောက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို

ဆက်ပိုင်တွေ့ရပေမယ့် ဂရုမစိုက်ပါ။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ ချက်ချင်းကြီး အပြောင်းအလဲကလဲ မြန်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်...ပြောင်းသွားပြီး၊ ငှါပွင့်လေးကိုတွေ့လိုက်ကတည်းက ဆက်ပိုင်ရဲ့ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲသွားပြီလေ”

“ပေါလိုက်တာနော်”

“ဝေဖန်ချင်သလို ဝေဖန်လေ...ရတယ်”

ဆက်ပိုင်ကပြောပြီး သူတို့အပါးက သွက်သွက်ကြီး ထွက်ခဲ့သည်။
ငှါပွင့်ဝါလေးကလည်း တလွင့်လွင့်နှင့် ဝေးသွားပြီလေ။

“သွားပြီ၊ ဒီကောင် တကယ်လိုက်သွားတာ”

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ သူ တစ်ယောက်တည်းငေါင်တောင်တောင်နှင့် နောက်ကလိုက်ပါစေ၊ တို့လမ်းခွဲကြမယ်”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဆက်ပိုင်က
စိမ်းမြသွေးရဲ့ကိုယ်ပွားအရိပ်ကလေးအဖြစ် လိုက်ပါသွားတော့သည်။
သူငယ်ချင်းများက လက်လျော့ပြီး သူ့ကို လွှတ်ထားလိုက်ကြသည်။

(၃)

ဆန်နီ ပစ်ကပ်ကားလေးဖြင့် ကျောင်းက
သားအဖနှစ်ယောက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ လွယ်အိတ်လေးကို လွယ်ပြီး ကားပေါ်ကနေ
စိမ်းမြသွေး ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

“မေမေရေ၊ မြသွေးတို့ ပြန်လာကြပြီ”

သမီးရဲ့အသံကိုကြားပြီး ဒေါ်အေးကြည်က အိမ်ထဲမှ
ပြေးထွက်ကြိုသည်။

“ဟယ်...သမီးလေး ကျောင်းကပြန်လာပြီ၊ ပျော်ရဲ့လား သမီးရဲ့”

သမီးရဲ့ပခုံးပေါ်က လွယ်အိတ်ကို လှမ်းယူပြီး
ချစ်ကြင်နာစွာနှင့်မေးသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေမရသေးတော့ မပျော်သေးပါဘူးမေမေရယ်”

“ကဲလာ... သမီးတို့အတွက် မေမေ ထမင်းပြင်ထားတယ်”

“ဟုတ်လား...ဆာနေပြီ”

ကျောင်းက နံနက်ပိုင်းကျောင်း၊ နေ့တစ်ဝက်ပဲတက်ရသည်မို့
နံနက်စာကို အိမ်ပြန်ရောက်မှ စားကြသည်။ ထမင်းစားရင်းက ပြတင်းပေါက်က
တစ်ဆင့်တစ်ဝန်းထဲမှာ ရှိနေသော ကုန်းမြင့်ပေါ်က အိမ်ကြီးဆီသို့
စိမ်းမြသွေးရဲ့အကြည့်က ရောက်သွားသည်။ စောစောက ကြည်လင်နေသော
မျက်နှာလေး သုန်မှုန်သွားသည်။

“မေမေ့”

မေမေ့ကို အောက်ကမြင့်လေး ထည့်ပြီး မေမေ့လို့ခေါ်သည်။
နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း စူစူမူမူလေး။

“ဘာလဲသမီးလေးရဲ့”

“ကိုကိုမြတ် လာလားဟင်”

“မလာဘူး သမီးလေးရဲ့”

“ညီညီရော”

“လာမေးတယ် ၊ ကျောင်းသွားတယ်လေ”

ဟုတ်သည်ပေါ့၊ ညီညီမြတ်က ဆယ်တန်းကျောင်းသားဆိုတော့
ကျောင်းသို့သွားသည်လေ။

“ကိုကိုမြတ်တို့များ သိပ်အားကိုးရတယ်၊
မြသွေးကိုကျောင်းလိုက်ပို့မယ်ဆိုပြီး ပေါ်မလာဘူး”

“တော်တော်ကြီး နေမြင့်မှ ကားနဲ့ထွက်သွားတာတွေတာပဲ”

စိမ်းမြသွေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး စူထော်သွားသည်။ ကိုကိုမြတ်သည်
အမြဲကတိမတည်သော လူစားမို့ စိမ်းမြသွေး ဒေါသဖြစ်ရသည်မှာလည်း အခါခါပါ။

“ညနေ အိမ်ကို လာရဲလာကြည့်၊ ရန်တွေ့ပစ်လိုက်မယ်...”

ဒေါ်အေးကြည်က သမီးကို ပြုံးချိုချို မျက်နှာနှင့်ကြည့်နေသည်။
ကိုကိုမြတ်အပေါ် စိမ်းမြသွေးကြာကြာစိတ်ကောက်နိုင်စွမ်းမရှိဘူးဆိုတာ
အကြောင်းသိပြီးသားလေ။ စိတ်ကောက်မပြေမချင်း မရမက
ချော့တတ်သည်ကလည်း ကိုကိုမြတ်ရဲ့ ဝါသနာလေ။

“သမီးလေး၊ ဘွားဘွားကြီးဆီ သွားပြီး ကျောင်းစ၊တက်ရတဲ့
အတွေ့အကြုံတွေ မပြောတော့ဘူးလား”

“သွားမလို့မေမေ၊ ကိုကိုမြတ်မရှိတုန်း ဘွားဘွားကို သွားတွေ့မလို့”

“ဘာပြုလို့လဲ သမီးရယ်”

“ကိုကိုမြတ်ကို မုန်းလို့၊ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်လို့ ပေါ့ မေမေကလဲ”

“ဪ...ဟုတ်လား”

ရယ်မော ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိခင်ကို ကျောခိုင်းပြီး၊ အိမ်ကြီးဆီသို့
ပြေးတက်ခဲ့သည်။ ဆင်ခြေလျှော၊ ကုန်းမြင့်လေးပေါ်သို့ငယ်စဉ်ကတည်းက
ပြေးတက်နေကျမို့၊ မောခြင်း ပန်းခြင်းဆိုတာ စိမ်းမြသွေးအတွက် မရှိသေးပါ။
ကျယ်ဝန်းသော နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းဝင်ရင်း အဘွားဖြစ်သူကို စိမ်းမြသွေး

တကျော်ကျော်နှင့် ခေါ်သည်။

“မြသွေးလေးရေ အဘွား လာသာဆောင်မှာကွယ့်”

အဘွားရှိရာ လာသာဆောင်သို့ စိမ်းမြသွေး ပြေး၍ ထွက်လာသည်။
ဝဖိုင့်သော ဘွားဘွားရဲ့ကိုယ်ကို ပြေး၍ ဖက်သည်။ ဒေါ်အေးစိန်က မြေးမလေးကို
ပြေး၍ သော မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေသည်။

“သမီးလေး ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်လား”

“မပျော်ပါဘူး ဘွားဘွားရယ်၊ အခန်းတွေ မသိ၊ သူငယ်ချင်းမရှိနဲ့၊
ဖေဖေလိုက်ခဲ့လို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ကိုကိုမြတ်တို့များ၊ မကောင်းလိုက်တာ
အရမ်းပဲ၊ မြသွေးကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးပါဆို မပို့ဘူးလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုကိုမြတ်က ကောင်းကိုမကောင်းဘူး၊ သူ ပြန်လာရင်
ဘွားဘွား ဆူလိုက်မယ်သိလား”

မြေးတွေကို အရမ်းအလို လိုက်သော ဘွားဘွား၊ ကိုကိုမြတ်ကို
ဆူမည်မဟုတ်ဆိုတာ သိလျက်နှင့် ထိုစကားကို စိမ်းမြသွေး ကျေနပ်လိုက်သည်။

“ညီညီသာဆိုရင်လေ၊ မြသွေးကို ဒီလို ပစ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူပါ
မြသွေး အသားမကျခင်၊ အတန်းလိုက်တက်ပေးမှာ သိလား”

ကိုကိုမြတ်က သူမ အပေါ်မှာ၊ ဗိုလ်ကျ အနိုင်ယူသလောက်၊
ညီညီမြတ်က သူမကို ပို အလို လိုက်သည်။ အကြိုက်ဆောင်သည်။ သူမထက်
နှစ်နှစ်ငယ်သော်လည်း လူကြီးလေးလိုပင် စိတ်ထားလည်း ပြည့်ဝရှာသည်။
ဒါကြောင့် စိမ်းမြသွေးက၊ ညီညီမြတ်ကို ပိုချစ်သည်။ ညီညီမြတ်နှင့် အတွဲညီသည်။

“သမီးလေးအတွက်၊ ဘွားဘွား မုန့်ချန်ထားတယ်၊ သွားစားလိုက်ဦး”

“ညီညီရော စားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူးကွယ်”

“ဒါဆို ညီညီပြန်လာမှ အတူတူ စားမယ်နော်”

ညီညီမြတ်က အစ်မဖြစ်သူကို သိပ်ချစ်ပြီး၊ အလိုလိုက်သလို စိမ်းမြသွေးကလည်း မောင်ဖြစ်သူကို သိပ်ချစ်။ သိပ်ညှာတတ်သည်ကို ဘွားဒေါ်အေးစိန်က သိမြင်နေရသည်။ ကိုကိုမြတ်ကတော့ အလိုလိုက်ခံရသော အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားဖြစ်ပြီး အငယ်နှစ်ယောက် အပေါ်မှာ ချစ်သော်လည်း ညှာတာမှုနည်းပါးတာကို တွေ့ရှိနေရသည်။

အဘွားရဲ့ဝေယျာဝစ္စများကို စိမ်းမြသွေးက လုပ်ပေးရင်းနှင့် အချိန်တွေကုန်သွားသည်။ ညီညီမြတ်ကျောင်းက ပြန်လာတော့ မုန့်စားရင်းနှင့်ကျောင်းကအကြောင်းများကို ဖောက်သည်ချနေသည်။ ညီညီမြတ်က အားကျသော မျက်နှာလေးနှင့် စိမ်းမြသွေးကို ကြည့်နေသည်။

“မမမြသွေးနဲ့ အတူတူ ညီလဲ တက္ကသိုလ် တက်ချင်လိုက်တာ”

“နောက်နှစ်ဆို တက်ရမှာပေါ့ ညီရယ်”

“မမမြသွေးကို စိတ်မချဘူး၊ ယောက်ျားလေးတွေနောက်ပြောင်ကြမှာ ညီစိုးရိမ်တယ်”

“ယောက်ျားလေးတွေ နောက်မှာ စ၊မှာ တော့ကြောက်တယ်”

“နောက်တွဲလူဆိုရင် မှတ်လာခဲ့၊ နောက်နေ့ ညီလိုက်ပြီး အပြတ်ရှင်းပေးမယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ မြသွေးမကြောက်တော့ဘူး၊ ညီအားကိုးနဲ့ မြသွေး ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူးသိလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မကြောက်နဲ့”

မုန့်စားရင်းနှင့် အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြောရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မိကြသည်။ အဘွားဖြစ်သူက သိပ်ပြီး သင့်မြတ်ကြသော မောင်နှမကို ကြည့်ရင်း

ကျေနပ်စွာခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိနေသည်။

ထမင်းစားခန်းဆီသို့ လှမ်းလာသော ခြေသံကို ကြားရသည်။
လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြေသံကြားရုံနှင့် ဘယ်သူဆိုတာကို စိမ်းမြသွေးသိသည်။
လှည့်မကြည့်ပါ။ ညီညီမြတ်နှင့် စကားအမျှင်မပြတ်ပြောရင်း ရယ်နေကြသည်။
ကိုကိုမြတ်က စိမ်းမြသွေး နောက်နား ရောက်လာပြီး ပခုံးနှစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲ
ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ဟိတ်မြသွေး၊ ဘယ်လိုလဲကွ၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကြီး
အဆင်ပြေရဲ့လား”

စိမ်းမြသွေးရဲ့နှုတ်ခမ်းလေး စူပုတ်သွားသလို မျက်နှာလေးသည်
ညိုသွားသည်။

“သွားပါ၊ ခုမှလာခွဲမနေနဲ့”

“ဆောရီးပဲ မြသွေးရယ်၊ ကိုကိုမြတ် အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ ကိုကို
လိုက်မပို့ပေးပေမယ့် မြသွေး အဆင်ပြေသွားတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အဓိကပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေလိုက်ပို့ပေးလို့ သိပ်ကို အဆင်ပြေတယ်သိလား၊
မြသွေးမှာ အားကိုးစရာ ဖေဖေရှိသေးလို့ပေါ့”

အငေါ်တူးတူးနှင့် စိမ်းမြသွေးက ရန်ထောင်သည်။ ကိုကိုမြတ်က
အပြုံးမပျက် မျက်နှာနှင့် နားထောင်နေသည်။

“ကဲ...ရန်ထောင်လို့ ဝပြီးလား၊ ကိုကိုမြတ်အတွက်
သံပုရာရည်ဖျော်ပေးပါ မြသွေးလေးရာ”

စိမ်းမြသွေး ဖျော်သော သံပုရာရည်ကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး
ကြိုက်ကြသည်။ အသည်းစွဲပဲပေါ့။ ညီညီမြတ်က တကူးတကမခိုင်း
ကြိုမှသောက်သည်။ ကိုကိုမြတ်ကတော့ တကူးတကခိုင်းသည်။ လုပ်ပေးချင်သည်

မလုပ်ပေးချင်သည်ကို ဂရုမစိုက်။ ခိုင်းသာလုပ်ပေးမှ ကြိုက်သည်။

ကိုကိုမြတ်ကို စိတ်ဆိုးနေ၍ မလုပ်ပေးဘူးလို့တော့ စိမ်းမြသွေး
မငြင်းရဲပါ။ ဘွားဘွားမကြည်မှာ စိုးသည်။ ဒါကြောင့် ဖင်ပေါ့ပေါ့ပဲ
သံပုရာရည်ကိုထပြီး ဖျော်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ညီညီမြတ်နှင့်အတူတူ
သူမရဲ့အိမ်လေးဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

